

Paquita, memòria d'elefant

Text: Sandra Gómez Rey

Il·lustracions: Guillem Escriche

Entre el carrer Estret i el carrer Ample, a mig camí de la farmàcia La Medicina Alegre i la perruqueria Cabells i Monyos, hi vivia una nena que tenia una memòria prodigiosa, quasi tan potent com la memòria d'un ordinador de la GASA, Grup Al·lucinant de Satèl·lits Ambulants, que mouen per control remot els satèl·lits que van pel món.

Per això, la nena ho memoritzava tot molt de pressa i ja no ho oblidava mai. Es deia Paquita, però tothom l'anomenava Paquita *Memòria d'elefant*.

Una vegada, la mare li va explicar què havia de fer un dia que la nena s'havia de quedar sola a casa. Li va dir:

—Filla, memoritza bé això que t'explicaré perquè és important: mentre estiguis sola no t'has de refiar de cap desconegut.

—De cap desconegut, mare? —va preguntar la Paquita que ja començava a enregistrar la conversa en la memòria de gigabytes superplusil·limitats, del seu cervell.

—De cap. Per exemple, si un desconegut truca a la porta i et demana que l'ajudis a buscar un gos que s'ha perdut —li encantaven els gossos, a la Paquita, per això la mare va posar-li aquest exemple-, o t'ofereix joguines o l·laminadures, o et diu d'anar a fer una volta en cotxe o que la mare ha tingut un accident. No facis cas, ni obris la porta. Recorda, si això de l'accident fos veritat, una persona coneguda i de confiança et vindria a buscar. Ah, i una altra cosa: mentre jo sigui fora no pots sortir de casa. Tornaré de seguida. D'acord, bonica?

—No refiar-me dels desconeguts. I no sortir de casa a escampar la boira pel meu compte. Gravat, mare!

La nena va emmagatzemar totes les dades de la conversa en el racó de la memòria de les coses importants.

La Paquita vivia a l'edifici més alt del barri. Des de la finestra de la seva habitació veia la circulació frenètica de cotxes i vianants. Li agradava imaginar que era una detectiu privada que vivia en una secreta torre de vigilància altíssima, des d'on vigilava la ciutat de lladres i malfactors.

Cada tarda, a l'hora de berenar, apuntava tota mena de sospitosos en una llibreta que havia titulat LLIMALLASOS, LLlibreta de MAIfactors i LLAdres SOSpitosos. Mirava per la finestra i hi escrivia:

- ✓ La farmacèutica renya un gos que vol entrar a la farmàcia i l'espanta amb un feix de papers de diari. Sospitosa.
- ✓ El perruquer espolsa un raspall a la porta de la perruqueria i deixa la vorera empastifada de pèls. Sospitós.
- ✓ Un horrible senyor barbut, geperut, amb cara de malvat, travessa el carrer i llança un paper a terra. Sospitós.

Gui
FL
M

De fet, no li feia falta apuntar-ho; la Paquita en tenia prou de guardar-s'ho a la memòria. Però era més divertit escriure una llista ben llarga de sospitosos i estrenar la capsa de bolis de colors fluorescents, propaganda de l'hotel Vacances eternes, on la iaia Paulina havia passat uns dies amb els seus amics iaies de l'Insero.

Una tarda, la mare de la Paquita l'havia deixada sola un moment. La nena seguia investigant la ciutat des de la finestra de l'habitació. Acabava d'apuntar una altra sospitosa a la llibreta quan, tot d'una, es va adonar que un nen petit plorava al mig del carrer.

El petit Lluïset, es va dir la Paquita en reconèixer-lo.

Era el cosinet de la Maria, una nena molt simpàtica de l'escola. I ara estava sol i caminava fent tentines d'un costat a l'altre de la vorera, desorientat, perdut i mort de por, el pobre nen.

En un moment, va veure que un home s'apropava al nen. Duia a les mans una corretja de gos, però no es veia cap gos enlloc. Llavors, el petit Lluïset va començar a parlar amb aquell desconegut i la Paquita es va neguitejar. Volia sortir de casa i avisar-lo que no havia de confiar en desconeguts, però la mare li ho havia prohibit.

La nena donava voltes a l'habitació com un mico hiperactiu dins d'una gàbia. La conversa amb la seva mare no parava de reproduir-se-li en la memòria.

- No refiar-se dels desconeguts.
- I no sortir de casa.
- Gravat, mare!

Oh, quins nervis! Era el primer cas de la Paquita. Ella era la investigadora privada més experta en aquell tros de ciutat, que anava del carrer Estret al carrer Ample, entre la farmàcia La Medicina Alegre i la perruqueria Cabells i Monyos. I ara, el petit Lluïset s'havia perdut en la seva zona de control.

De pressa, no tenia temps per perdre; havia d'entrar en acció immediatament. La Paquita va decidir demanar reforços i va trucar a la Guàrdia urbana de la ciutat.

—Guàrdia urbana, digui?

—Són els Guardians municipals, oi? Sí, com els Guardians de l'Espai però als municipis?

—En què la podem ajudar?

—S'ha perdut un nen molt petit. Està plorant al carrer i un senyor se'l vol emportar a buscar un gos. Però a mi em sembla que és una excusa perquè en realitat vol emportar-se el Lluïset a casa seva.

—Enviem una patrulla ara mateix. L'adreça, si us plau.

—Carrer Ample 2.

—Ja he donat l'avís.

—Oh no, el senyor li ha agafat la mà i se'n van junts caminant. Lluïset, deixa't anar! Si, ho ha fet, ha marxat corrents, i ara està arraulit al costat de la porta de la farmàcia.

—Com et dius?

—Paquita.

—Ho estàs fent molt bé, Paquita. Digues-me, veus alguna persona amb uniforme? Un policia, un guàrdia de seguretat, un bomber? Són persones a qui el Lluïset podria demanar ajuda.

—No hi ha ningú amb uniforme. Però la farmacèutica acaba de sortir de la farmàcia; una senyora li demana alguna cosa de l'aparador.

—Molt bé! El Lluïset també podria demanar ajuda als empleats d'una botiga.

—Un cotxe s'ha aturat. El conductor crida al Lluïset. Li acaba d'obrir la porta del cotxe. No pugis, no pugis!

—Paquita, la matrícula. Dignes-me la matrícula.

—Des d'aquí dalt no la puc veure. Em sembla que baixo ara mateix.

—Espera...

—El Lluïset ha marxat corrents. No ha pujat al cotxe. Què bé, no se n'ha refiat! Acaba de creuar el carrer com una bala. Vigila que venen cotxes! Ha ensopegat amb el perruquer. Però el molt presumit s'està mirant el pentinat en el retrovisor d'una moto. Deixa de mirar-te, tros de fava bullida, i para atenció que un nen petit s'ha perdut i necessita ajuda!

—Què fa ara, el Lluïset?

—Un noi jove li està oferint caramels. Se'ls treu de sota l'aixella i els hi dona. Quin fàstic!

—És igual d'on se'ls tregui. No s'han d'acceptar caramels ni joguines, ni cap altra cosa d'un desconegut.

—El noi li està dient alguna cosa fluixet a cau d'orella. No te'n refiïs! Amb un desconegut no s'hi val a tenir secrets.

—Paquita, descriu-me'l. És alt o baix? De quin color té els cabells? Com va vestit?

—Quina puntada de peu! El Lluïset li acabava de clavar una supercoça ultrapotent. Ben fet, Lluïset! Oh, ara està cridant i sanglotant.

—Que cridi tant fort com pugui. És el millor per avisar quan algú et fa alguna cosa que no t'agrada.

—Dues noies se li han acostat. Porten un nen petit en un cotxet. Li estan preguntant què li passa. Un senyora també s'hi ha aturat. I ara un vellet treu un mocador per eixugar-li les llàgrimes. Un moment, l'horrible senyor barbut i geperut s'ha barrejat entre el grup de gent. Què hi pinta aquest aquí? Fora, marxa't, escampa la boira! Està tocant els cabells del Lluïset. Deixa'l en pau! No m'agrada gens, sembla el malvat d'una sèrie de dibuixos animats. Per això el vaig apuntar a la meva llista de sospitosos.

—Sospitós? Què li està fent?

—No pot ser. Tothom se'n va i el monstre s'emporta el Lluïset amb ell. No, si us plau. Me'n vaig a rescatar-lo.

La Paquita va deixar caure el telèfon a terra i quan obria la porta de casa, la mare hi entrava.

—Què passa? On vas tan de pressa?

—Deixa'm passar, mare! Acaben de segrestar un nen. He de baixar a ajudar-lo.

—Un moment, noieta —la mare l'agafa pel braç, però la Paquita s'allibera i aconsegueix enfilar les escales avall a tota velocitat.

La mare comença a baixar al seu darrera.

—Paquita, espera't un moment! Un segrest dius?

Al carrer, la nena es desespera. No veu enlloc el malvat barbut i geperut, ni tampoc el nen petit.

—Mare, el Lluïset, el cosí de la Maria de la classe. He vist que un senyor molt estrany se l'emportava. L'ha segrestat, mare.

—El Lluïset? Però si l'acabo de veure de la mà del seu avi, el senyor Arcadi. M'ha explicat que el nen li havia fugit del seu costat. Estava jugant amb la pilota al parc, i es veu que, en un instant, se li ha escapat la pilota i el nen ha sortit corrent al darrera, i s'ha perdut entre la gent. Pobre Arcadi, quan l'he trobat encara estava blanc com un fantasma de l'ensurt. Sort que ha trobat el seu nét.

—L'horrible i sospitós barbut i geperut és l'avi del Lluïset?

—Sí. El pobre senyor té una malaltia greu a l'esquena —va explicar-li la mare—. Paquita, no totes les persones estranyes són dolentes. És important que et fixis més en les coses que fan, que no tant en l'aspecte exterior. Les persones amables i amb aparença normal poden ser les més perilloses.

—Mare, he trucat a la Guàrdia urbana i les explicacions que m'han donat m'han ajudat a saber què he de fer si un dia em perdo.

Doncs, memoritza una altra cosa important, filla: si un dia et perds, confia en el teu instint. Encara que no tinguis una explicació lògica, si tens un mal pressentiment sobre una persona o una situació és millor que t'allunyis tan de pressa com puguis.

—Fixar-me més en les accions de les persones i no tant en l'aparença exterior. I seguir el meu instint. Gravat, mare!

I la Paquita se'n va tornar a casa més tranquil·la. Va agafar la llibreta de sospitosos i va tatxar-hi el senyor Arcadi.

El pobre home no era un cap segrestador. Tot i així, la propera vegada que se'l trobés, la Paquita tenia clar que li diria que els papers no es llancen a terra. Que per alguna cosa es van inventar les papereres.

Gravat!

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

